

1. PRVNÍ POHLED

Matka mě vezla na letiště. Všechna okýnka v autě byla stažená. Ve Phoenixu bylo čtyřicet stupňů, nebe dokonale modré, bez mráčku. Měla jsem na sobě své oblíbené tričko – bez rukávů, z bílé madeiry; bylo to takové moje gesto na rozloučenou. Místo příručního zavazadla jsem si nesla jen dlouhou bundu s kapucí.

Na Olympijském poloostrově na severozápadě státu Washington existuje městečko jménem Forks, schované pod téměř neustálým přikrovem mraků. V tomhle bezvýznamném městečku prší víc než na jakémkoliv jiném místě Spojených států amerických. Právě z tohoto místa a jeho ponurému, všudypřítomnému stínu moje matka utekla i se mnou, když mi bylo jen pár měsíců. A právě v tomhle městečku jsem byla každé léto nucena strávit jeden měsíc až do věku čtrnácti let. V tom roce jsem se do toho konečně vložila; a tak poslední tři roky se mnou můj táta Charlie trávil čtrnáct dní prázdnin v Kalifornii.

A právě do Forks jsem teď dobrovolně odcházela do exilu – byl to čin, který jsem podstupovala s velkou hrůzou. Forks jsem nesnášela.

Milovala jsem Phoenix. Milovala jsem slunce a žhavé horko. Milovala jsem to činorodé, chapadlovitě se rozrůstající město.

„Bello,“ řekla mi maminka – už alespoň po tisíci –, než jsem nastoupila do letadla. „Nemusíš to dělat.“

Maminka vypadá jako já, až na to, že má krátké vlasy a mimické vrásky. Když jsem se upřeně dívala do jejích širokých, dětských očí, najednou mě zachvátila panika. Jak můžu nechat svou milující, nevyzpytatelnou, ztřeštěnou matku, aby se o sebe sama postarala? Samozřejmě, teď měla Phila, takže pravděpodobně bude mít kdo zaplatit účty, v lednici bude jídlo a v jejím autě benzín a ona bude mít komu za-

volat, když se ztratí, ale přesto...

„Já chci jet,“ lhala jsem. Nikdy jsem neuměla lhát, ale tuhle lež jsem poslední dobou říkala tak často, že to teď znělo téměř přesvědčivě. „Vyříd' Charliemu, že ho pozdravuju,“ řekla odevzdaně.

„Vyřídím.“

„Však se brzy uvidíme,“ nedala se odradit. „Můžeš přijet domů, kdy budeš chtít – já se vrátím, kdykoliv mě budeš potřebovat.“

Ale viděla jsem jí na očích, že dodržet ten slib by pro ni znamenalo přinést oběť.

„Nedělej si o mě starosti,“ přesvědčovala jsem ji. „Bude to skvělé. Mám tě ráda, mami.“

Na chvíli mě pevně objala, pak jsem nastoupila do letadla

a bylo to.

Let z Phoenixu do Seattlu trvá čtyři hodiny, pak se letí další hodinu malým letadlem nahoru do Port Angeles a pak hodinu autem zpátky dolů do Forks. Létání mi nevadí; ale ta hodinka v autě s Charliem mi trochu dělala starosti.

Charlie byl vážně milý, pokud jde o celou tu záležitost. Zdálo se, že má upřímnou radost, že s ním budu poprvé aspoň na nějakou dobu skutečně žít. Už mě dal zapsat i do školy a pomůže mi sehnat auto.

Ale stejně to s Charliem bude trapas. Ani jeden z nás nebyl zrovna upovídaný, a beztoho jsem nevěděla, co si s ním povídat. Věděla jsem, že je z mého rozhodnutí víc než jen zmatený – jako moje matka přede mnou, ani já jsem se netajila s tím, jak se mi ve Forks nelíbí.

Když jsme přistáli v Port Angeles, přšelo. Neviděla jsem v tom žádné osudové znamení – jenom nevyhnutelnost. Se sluníčkem už jsem se rozloučila.

Charlie na mě čekal s policejním autem. I tohle jsem očekávala. Pro spořádané obyvatele Forks je Charlie policejní

ředitel pan Swan. Prvotní důvod, proč jsem si chtěla koupit auto navzdory svým omezeným prostředkům, byl ten, že jsem se nechtěla po městě vozit v autě s červeným a modrým majáčkem na střeše. Nic nezpomalí dopravu tak jako policajt.

Když jsem k Charliemu doklopýtala z letadla, nemotorně mě jednou rukou objal.

„Rád tě vidím, Bells,“ přivítal mě a usmál se, jak mě automaticky

zachytil a podržel. „Moc ses nezměnila. Jak se má Renée?“

„Máma se má fajn. Taky tě ráda vidím, tati.“ Nesměla jsem mu říkat Charlie do očí.

Měla jsem jenom pár tašek. Většina mého arizonského oblečení byla na Washington příliš promokavá. Daly jsme s maminkou dohromady peníze, abychom doplnily můj zimní šatník, ale byl pořád skrovný. Do kufru policejního auta se pohodlně vešel.

„Sehnal jsem pro tebe dobré auto, vážně laciné,“ oznámil táta, když jsme si zapínali pásy.

„Jaké auto?“ To, že řekl „pro tebe dobré auto“, a ne prostě „dobré auto“, ve mně vzbudilo neblahé tušení.

„No, vlastně je to dodávka, Chevy.“

„Kdes ji sehnal?“

„Pamatuješ si Billyho Blacka, co žije dole v La Push?“ La Push je malá indiánská rezervace na pobřeží.

„Ne.“

„Jezdával s námi v létě na ryby,“ napovídal mi Charlie.

To by vysvětlovalo, proč jsem si ho nepamatovala. To mi jde dobře, vygumovat si z paměti trapné, nepodstatné zážitky.

„Je teď na vozíčku,“ pokračoval Charlie, když jsem neodpovídala, „takže už nemůže řídit, a tak mi svůj nákladáček nabídl levně k odprodeji.“

„Z kterého je roku?“ Z toho, jak změnil výraz, jsem po-

chopila, že doufal, že tuhle otázku nepoložím.

„No, Billy si hodně pohrál s motorem – je starý jenom pár roků, vážně.“

Doufala jsem, že o mně nemá tak špatné mínění, aby věřil, že se tak snadno vzdám. „Kdy ho koupil?“

„V roce 1984, myslím.“

„Koupil ho nové?“

„No, to ne. Myslím, že nové bylo tak na začátku šedesátých let – přinejhorším koncem padesátých,“ připustil rozpačitě.

„Ale – tati, já o autech vůbec nic nevím. Nebyla bych schopná si ho spravit, kdyby se něco porouchalo, a nemohla bych si dovolit mechanika...“

„Bello, to autíčko vážně jezdí skvěle. Taková už se dneska nedělají.“

To autíčko, pomyslela jsem si... to zní fakt slibně – přinejmenším jako přezdívká.

„Jak lacino je lacino?“ Konec konců, v tomhle ohledu jsem nemohla dělat žádné ústupky.

„No, holčičko, já už jsem ti ho vlastně koupil. Jako takový

dárek na přivítanou doma.“ Charlie po mně po očku pokukoval

s výrazem plným naděje.

Páni. Zadara.

„Tos nemusel, tati. Chtěla jsem si auto koupit sama.“

„Mně to nevadí. Chci, aby se ti tady líbilo.“ Když to říkal, díval se přímo před sebe na silnici. Charliemu nebylo příjemné, když měl svoje city vyjadřovat hlasitě. To jsem po něm zdědila. Takže jsem se taky dívala před sebe, když jsem odpovídala.

„To je vážně hezké, tati. Dík. Vážně to oceňuju.“ Netřeba dodávat, že je nemožné, aby se mi ve Forks líbilo. Ale proč mu tím ubližovat. A darovanému autu na zuby nehleď – ne-

OBSAH

1. První pohled.....	5
2. Otevřená kniha.....	27
3. Fenomén.....	46
4. Pozvání.....	58
5. Krevní skupina.....	72
6. Strašidelné historky.....	92
7. Noční můra.....	108
8. PortAngeles.....	127
9. Teorie.....	149
10. Vypytávání.....	163
11. Komplikace.....	181
12. Balancování.....	195
13. Doznání.....	215
14. Duch nad hmotou.....	236
15. Cullenovi.....	258
16. Carlisle.....	276
17. Hra.....	287
18. Lov.....	309
19. Loučení.....	321
20. Netrpělivost.....	333
21. Telefonát.....	347
22. Hra na schovávanou.....	355
23. Anděl.....	370
24. Slepá ulička.....	375
Epilog – Příležitost.....	393